

(המשך מעמוד 29)

רון, בין פאריס ושכם — ובין בירות ופאריס.

אש"ף נתן לראשיהערים אור ירוק, כמה מאנשיאש"ף אף הפי צירו בראשיהערים לנסוע. העמית דה הרישמית בכירות היתה: מו"ר תר לנסוע, אך כל איש יחליט כאוות נפשו.

ראשיהערים התכנסו, התווכחו, שינו את דעתם כמה פעמים. לבסוף החליטו להסתפק במישלוח נציגה אחת: רמזודה טוילה, הלוחמת ממאללה.

מדוע לא באו ראשיהערים בעצמם?

נדמה לי שהיו לכך כמה סיבות, חלקן רישמיות, חלקן סמויות:

● סיבה רישמית: לשני ראשי הערים לא ניתנו עליידי המישל הצבאי היתריציאה, כדי להשתתף בוועידה של הלובי הפלסטיני בארצות-הברית. כמחאה על כך סירבו 6 ראשיהערים לנסוע לכנס ניו-אאוטלוק.

● סיבה חצי-רישמית: ניו-אאוטלוק תומכת בהסכמי קמפ-דייוויד. השתתפות ראשיהערים היתה עלולה להתפרש כחמיכה בהסכמים אלה, שכל העם הפלסטיני מתנגד להם בחריפות.

● סיבה סמוייה: הקומניסטים בי גדה הישראלים הפעילו את כל דרכי הלחץ כדי למנוע את נסיעת ראשי הערים. לאנשימוסקוה לא היה כל עניין במעשה שעשוי היה לקדם את התקרבות הפלסטינים לארצות-הברית, אף כי הוזמנו לכנס גם קומניסטים: אמיל תומא מישר ראל ואחמד נתשי מחברון. מתי שלד קרא ללחץ זה בנאומו „טרור אינטלקטואלי“.

ראשיהערים רוצים להיבחר מחדש, ואין הם מוכנים לריב עם הקומניסטים על עניין צדדי. לכן שלחו את רמזודה, שאינה פוליטיקאית.

תהיה הסיבה כאשר תהיה — כפי ש אמרתי בנאומי, „אין עם לבי להאשים במאומה אנשים החיים תחת כיבוש צבאי.“ אין זה מצב רגיל, ואין לתבוע מראשי הערים החלטות רגילות. אך לקח אחד יש גם בפרשה

סארטאוי היה שם — אם לא בגופו, הרי ברוחו. שמו הזכר עשרות פעמים בדיונים. ולובה אליאב הביא עימו „מהפגי“ שה בווינה, ברכה מפיו.

באו פלסטינים. עיתונאים מן הגדה, פעיר לים מאירופה, ארבעה פרופסורים פלסי טיניים חשובים הגרים בארצות-הברית, עשרות צעירים וצעירות פלסטיניות מרחבי אמריקה, סטודנטים בעלי השקפות שונות. כימעט כל ההשקפות הפלסטיניות היו מייצגות — ואיש מהפלסטינים לא היה בא לולא אומו, „אור ירוק“ מאש"ף. „כולם אש"ף! אין פה פלסטיני שאינו אש"ף!“ הכריז לובה אליאב בלהט נאומו.

אך מבין כולם כדמו שניים, שי היו כוכבי הוועידה, הקדוזה האו תנטיים של העם הפלסטיני: הי שאם שראבי ורמזודה טוילה.

את רמזודה אני מכיר מזה שנים. את שראבי הכרתי לראשונה.

הוא הוכיח לי במיקצת את סעיד חמאמי ז"ל. כמיהו גולד ביפו וזמנה עם פליטי 1948. כמיהו הוא גבר שתחרה, רציני, שקט, נעים-הליכות, הממעט לחייך, אך השופע לבביות.

שראבי היה ראש הלובי של אש"ף בי אמריקה, והוא נחשב כאחד הדוברים הרשיים של העניין הפלסטיני בארצות-הברית. הוא גר בושינגטון, בבית צנוע (לפי ממדים אמריקאים) אך יפהפה, בי חברת אשתו האמריקאית, גייל, ובתם הד טענה, ליילה. אשתו הראשונה היתה בת תערובת גרמנית-טאהיטית, ובת הנישואין האלה, נדיה, היתה בלייסק מלכת-היופי של הוועידה — נערה בת 21 בעלת יופי עדין ונדיר. (מישהו הציע לפרסם את תצלומה על כרזה, תחת הסיסמה: „אתה רוצה להכיר נערה זו? עשה שלום עם הפלסטינים!“)

„יש התנאים להתפייסות“!

עד הרגע האחרון היסס שראבי אם לבוא לכנס. אחרי שנמנע בואם של אנשי אש"ף הרישמיים. הציבור הפלסטיני

דרושה מיומנות כדי לנהל את הדושיח בשלב זה. שראבי הוא בוודאי אדם מתוח כס יותר מאשר רוב הישראלים שנכחו בכנס.

המשורה האמיתית של שראבי היתה בעצם כואו לכנס — ועידה שאורגנה כזה עזיירי ישראלים וציונים, שמטרתה המוצהרת היתה לקדם את השלום בין מדינותישי ראל והעם הפלסטיני.

הנאום עצמו נועד, בחלקו, להצדיק מעשה אמץ זה, ומכאן דבריהתוכחה שהיו כלולים בו.

אך בין דברים אלה כלל שראבי כמה פסוקים רבי-משמעות, שהישראלים לא שמו לב אליהם. ביגלל דבריהתוכחה שנשמעו כ„קשוחים“. כתב הארץ, שהכתיר את ידי עתו בקביעה כי הפלסטינים „נקטו קו קשוח“, פשוט לא הבין.

„אני יודע שרבים מכם דוגלים בהשקפה

שחק ולאה צמל. שלושתם לא הוזמנו לי כנס, ויתכן ששראבי רצה להסתייג מכך.

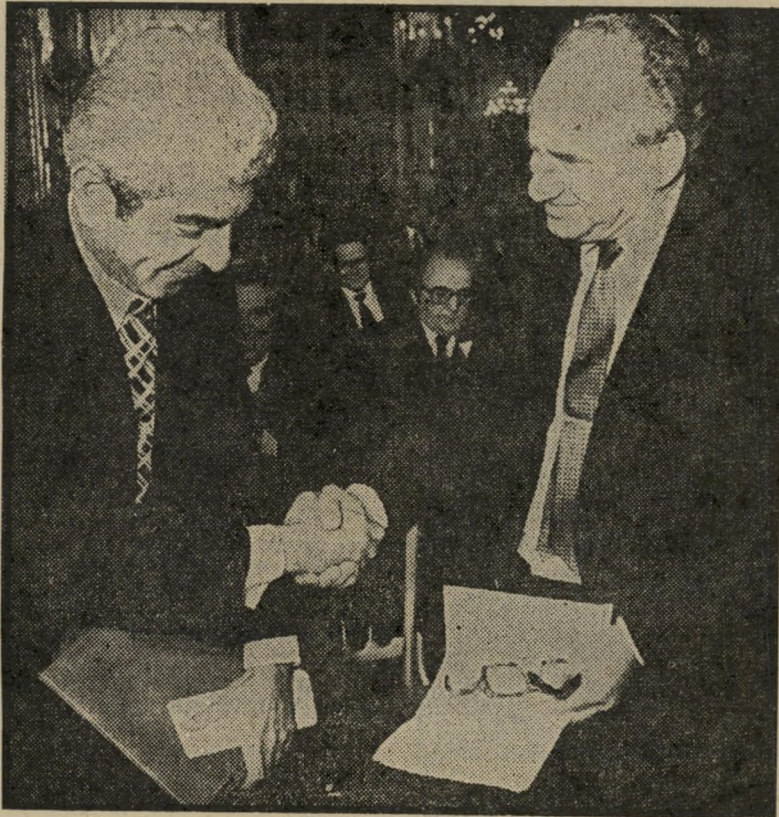
רמזודה גונבת הצגה

רמזודה טוילה, שופעת חיים ומרץ כרגיל, זוהרת כרגיל בשמלת-קטיפה שחורה. קראה ביום השני הודעה שחזרה — בלי ספק — בעצה אחת עם ראשי הערים הנועדרים.

ההודעה היתה קצרצרה ולעניין, ונאמר בה הכל:

„קודם כל הייתי רוצה להודות לכל אותם ישראלים, ממיגורים שונים של הר חברה הישראלית, שתמכו מאז 1967 במאבקנו למען זכויות לאומיות, חרות ו עצמאות. רבים מהם נוכחים כאן. אחרים אינם כאן.

„החלטה זו (של ראשיהערים של

האיש שלא היה ד"ר עיצאם סארטאוי בלט בהעדרו, מאחר שממ שלת ארצות-הברית פחדה מפני הלובי היהודי וסירבה להעניק לו אשרת-כניסה. שבוע לפני כן לחץ סארטאוי את ידו של לובה אליאב (מימין), כאשר הוענק לשניהם במשותף פרטי-השלום על-שם ברונו קרייסקי. עיתון ביירותי האשים את סארטאוי כבוגד, שמכר את עמו בכסף, כשהכוונה לסכום הפרס.

ליברלית והומניסטית, ותומכים בזכויות האדם של הפלסטינים“ אמר. „בעצם גר כחותכם כאן הלילה, כולכם תומכים במטרה של שלום צודק ובריקיימא בפלסטין.

„...יתכן כי כולנו נסכים ששלום אמיתי צריך למלא לפתות שני תנאים יסודיים: חוש הצדק והצרכים המעשיים המינימליים של כל אחד משני הצדדים.

„(יש להכיר) בזכותם של הפלסטינים להגדרה עצמית ולהקמת מדינה עצמאית משלהם.

„הפלסטינים מייחסים ערך רב לתנועת השלום בישראל ומעניקים לה את מלוא תמיכתם... ההצלחה או הכישלון של כור הות-השלום בחודשים הבאים ישיפיעו בי מידה משמעותית על ההתפתחויות במרחב שלנו... (על) הכוחות האלה להתלכד ו לשתף-פעולה בנייהם באופן יעיל.

„התנאים להתפייסות בין שני עמינו קיימים עתה באופן אובי ויקטיבי, אולי כמעט הראשונה מזה שלושים שנים.“

ריבוננו של עולם, האם זה „קו קשוח“? האם לא נאמר כאן הכל?

על כך שהוא מייצג למעשה את אש"ף, רמז שראבי באומרו: „שוב פלסטיני אינו יכול לדבר בשם העם הפלסטיני כדי הרשאה מפו רשת ממעם אש"ף.“

כל זה חשוב הרבה יותר מאשר העובדה שהוכיח לטובה בנאומו שלושה ישראלים בלתי-רשמיים: פליציה לגנר, ישראל

הלורד והיוזם

לורד קאראדון, „אבי ההחלטה 242“, ישב בראש מושב הפתיחה והקטים את הציבור בשנינותו הבריטית. לידו ישב יוזם הכנס, שימחה פלאפן, עורך ניו-אאוטלוק. משמאל: איננה גיבל, מהיוזמות של הכנס.

באמריקה קיצוני יותר מאשר אש"ף — כשם שהציונים האמריקאים קיצוניים יותר מאשר הציבור הישראלי.

בבוקר יום הוועידה החליט סופית להור פיע. היה זה אקט של אומץ-לב מוסרי — כמו הופעתה של רמזודה. הוא נאם במר שב-הפתיחה החגיגי, יחד עם שימחה פלאפן, עורך ניו-אאוטלוק והרמן איילטס. השגריר האמריקאי לשעבר בקאהיר.

כמה מן הישראלים, שציפו להכרזת שלום בומבסטית מפיו, התאכזבו. „מדוע לא אמר דברים מפורשים?“ התמרמר אחד מהם. „מדוע לא הודיע שהוא מוכן להכיר בישראל?“

טענות אלה הוכיחו שוב עד כמה אין האזון הישראלית הבלתי-אמונת מסוגלת לתפוס את הצלילים העדינים, ועד כמה

זו: מי שטוען כי נוח יותר לדבר עם נציגי הפלסטינים בשטחים מאשר עם אש"ף, טועה מאד. כיום הרבה יותר קל לדבר עם אש"ף עצמו.

עיצאם סארטאוי, באישורו של יאטר עראפאת, יכול לקבל החלטות, שפאהד קוואסמה או כסאם שכעה אינם יכולים לקבלן.

שני הכוכבים

מרות כל זאת — הטענה כי „הפלסטינים לא באו“ היא שטות — או שקר.

הפלסטינים היו שם — ועוד איך!